

Arrest

nr. 51 316 van 18 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 15 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 1 september 2006 een asielaanvraag in.

1.2. Op 10 november 2006 trof de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Op 29 oktober 2007 trof de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep

weigerde de Raad verzoeker bij arrest nr. 7471 van 19 februari 2008 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 6 maart 2008 treft de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Het tegen deze beslissing ingestelde annulatieberoep wordt op 30 mei 2008 bij arrest nr. 12 137 verworpen door de Raad.

1.5. Op 31 december 2007 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd aangevuld op 4 september 2008 en op 14 december 2009.

1.6. Op 17 juli 2009 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.5. bedoelde aanvraag onontvankelijk en treft hij een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Op 3 mei 2010 trekt de gemachtigde van de staatssecretaris de in punt 1.6. bedoelde beslissingen in.

1.8. Op 18 augustus 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris dat de in punt 1.5. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond is. Deze beslissing wordt betekend op 9 september 2010. Zij is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de vernietigde instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11.12.2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde vernietigde instructie, te blijven toepassen.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een recent, behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een attest van gelijkwaardigheid van een buitenlands diploma, een inschrijving bij de VDAB als werkzoekende dd. 21.05.2007 en een attest van deelname aan de trajectbegeleiding van de VDAB dd. 22.10.2007 toe. Daarnaast haalt betrokkene in zijn aanvraag en actualisatie ook aan dat hij - indien hij geregulariseerd is - zou kunnen tewerkgesteld worden in de medische sector en dat hij reeds een werkervaring heeft als uitzendkracht in het Sint-Jozef te Gent waarvoor hij geen bewijzen aanlevert. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontracten zijn.

Het feit dat betrokkene sinds september 2006 in België verblijft, Nederlands leert en spreekt zoals de aangeleverde attesten aantonen, werkbereid is zoals uit voorgaande alinea kan worden opgemaakt, een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft, een attest van inburgering heeft dd. 25.04.2008 en inspanningen zou doen om zich te integreren, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene diende een asielaanvraag in op 01.09.2006. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 19.02.2008 met een beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hem betekend op 13.03.2008. De duur van de procedure, met name 1 jaar en bijna 6 maanden, is niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde element, zijnde het onmenselijke karakter van een gedwongen terugkeer naar het land van herkomst, dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art. 9bis niet kan worden opgemaakt of dit element nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek hoort aangezien de advocaat steeds verwijst naar het bestaan van 'buitengewone omstandigheden' en nergens duidelijk maakt op welke wijze dit element gegrond zou zijn. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaand element. Indien echter geoordeeld zou worden dat dit element toch bij de gegrondheid zou behoren:

Wat betreft het feit dat het organiseren van een gedwongen terugkeer onmenselijk zou zijn en dat betrokkene hier duurzame bindingen heeft opgebouwd, kunnen we opmerken dat het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem reeds betekend op 13.03.2008. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Betrokkene legt eveneens geen bewijzen voor dat hij in geen enkel land over een niet-precaire verblijfstitel kan beschikken. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niet over zo'n verblijfstitel kan beschikken, volstaat niet om als grond aanvaard te worden. Betrokkene legt eveneens geen enkel bewijs voor dat aantoonbaar dat hij daadwerkelijk zou erkend zijn als 'staatloos'. Het is aan betrokkene om deze bewijzen aan onze diensten voor te leggen.

De bewering dat betrokkene niet verwijderd kan worden omwille van zijn in België opgebouwde duurzame bindingen kan eveneens niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie aangezien hij zelf heeft gekozen om in de illegaliteit in België verder te leven door het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 13.03.2008, niet op te volgen. De door hem opgebouwde integratie is dus deels verworven in de illegaliteit. Deze status is strafbaar. We herhalen ook dat het feit geïntegreerd te zijn op zich niet volstaat om een grond tot regularisatie uit te maken zolang men de overige voorwaarden niet vervuld.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) ongewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

° Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingen op datum van 19.02.2008

° Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 13.03.2008. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land (...).

1.9. Op 9 september 2010 wordt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit bevel wordt bestreden met een afzonderlijke annulatieberoep (RvV 59 269, arrest nr. 51 317 van 18 november 2010).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker de schending op van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de "algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting." Tevens stelt verzoeker dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker betoogt als volgt in zijn verzoekschrift:

“4.1.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker, in toepassing van artikel 9 bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoeker mede te delen zijn aanvraag tot verblijf niet gegrond verklaard wordt.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

4.2.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken een weigeringsbeslissing nam ten aanzien van verzoekers initieel verzoekschrift dd. 31/12/2007 en de daaropvolgende aanvullingen dd. 04/09/2008 en 14/12/2009.

4.3.

De Dienst Vreemdelingenzaken wijst verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging af omdat verzoekers aanvraag niet zouden voldoen aan de criteria van de door de Raad van State vernietigde instructies dd. 19/07/2009 waarvan de Staatssecretaris beloofd heeft deze binnen zijn discretionaire bevoegdheid verder toe te passen.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de verzoeker enkel in aanmerking komt voor toepassing van punt 2.8B doch dat hij geen recent behoorlijk ingevuld arbeidscontract voorlegt.

4.3.1.

De verzoeker kan het met deze redenering niet eens zijn.

De verzoeker is gediplomeerd verpleger en kan onmiddellijke tewerkstelling bekomen indien gemachtigd zou worden tot verblijf.

Instellingen als ziekenhuizen en bejaardentehuizen zullen geen werkbelofte aan de verzoeker overmaken zolang de verzoeker niet over officiële verblijfsdocumenten beschikt.

4.3.2.

Ten tweede dient waargenomen te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen toetsing uitvoert met betrekking tot de andere criteria voorhanden in de bovenvermelde instructies.

Inderdaad, de Dienst Vreemdelingenzaken verifieert niet de onredelijkheid van de wachttijd van verzoeker in zijn asielprocedure gecombineerd met de wachttijd in zijn regularisatieprocedure (asiel én verzoek tot verblijfsmachtiging) uitgewerkt in criterium 1.2.

Dit criterium is als volgt

“1.2. Vreemdelingen met een onredelijk lange asielprocedure van 4 jaar (families met schoolgaande kinderen) of 5 jaar (alleenstaanden, andere families), waarbij procedure voor de Raad van State en/of een regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure wordt meegerekend.

Deze situatie betreft de vreemdeling van wie de asielprocedure, aangevuld met de duur van het annulatieberoep tegen de beslissing van de asielinstanties bij de Raad van State en/of de procedure van onderzoek van de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend tijdens of na de asielprocedure, reeds minstens 5 jaar duurt of 5 jaar geduurd heeft, omdat de Raad van State (asielaanvraag) of de Dienst Vreemdelingenzaken (verblijfsaanvraag) binnen die periode geen beslissing genomen heeft.

Het annulatieberoep bij de Raad van State of de verblijfsaanvraag in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet moet, hetzij nog hangende zijn, hetzij afgesloten zijn na 18 maart 2008 [datum van het regeerakkoord].

De verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet ingediend zijn voor 18 maart 2008.

De termijn van vijfjaar wordt teruggebracht op vier jaar voor de vreemdeling die één of meerdere kinderen ten laste heeft en onderhoudt, die regelmatig school/iepen in het kleuter, lager, secundair en/of hoger onderwijs tijdens de duur van de asielprocedure en/ of tijdens de periode van verblijf volgend op de asielprocedure.

De termijn in het kader van een procedure artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis vreemdelingenwet volgend op de asielprocedure (of op de asielprocedure en Raad van State procedure) wordt enkel meegerekend indien de aanvraag binnen de vijf maanden na de definitieve beslissing door de asielinstanties of de Raad van State werd ingediend.

De termijnen van vier of vijfjaar bevatten ook alle wettelijke termijnen voor het indienen van een beroep ten aanzien van een negatieve beslissing betreffende de asielaanvraag. De termijn tussen de datum van de betekening aan de betrokkene van de definitieve beslissing betreffende zijn asielaanvraag en deze waarop eventueel een aanvraag artikel 9,3 en/of art. 9bis vreemdelingenwet werd gedaan, wordt eveneens meegeteld, evenwel beperkt tot twee maanden.

De derde paragraaf en de laatste paragraaf onder '1.1' zijn ook hier van toepassing."

In de bestreden beslissing wordt verkeerdelijk gesteld dat verzoekers procedure slechts 1 jaar en bijna 6 maanden duurde zijnde vanaf verzoekers asielaanvraag dd. 01/09/2006 tot de afwijzing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 13/03/2008.

De Dienst Vreemdelingenzaken vergeet daarbij essentieel te vermelden dat de verzoeker op datum van 31/12/2007 een verzoek tot verblijfsmachtiging had ingediend.

Deze werd ten onrechte afgewezen ingevolge de bestreden beslissing dd 18/08/2010 betekend op datum van 09/09/2010

Met andere woorden bekomt de verzoeker hierdoor in tegenstrijd tot wat de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt in de bestreden beslissing niet een procedureduur van 1 jaar en bijna 6 maanden, maar wel degelijk een proceduretijd van net meer dan 4 jaar.

4.3.3.

Rekening houdende met deze verkeerde voorstelling van verzoekers wachttijd, dient ook vastgesteld te worden dat eenzelfde instructie onder punt 2.8. stelt dat bij het onderzoek naar de duurzame lokale verankering niet gekeken wordt naar 1 factor maar dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich zal leiden door een geheel van de feitelijke elementen samen.

De Dienst Vreemdelingenzaken laat zich echter in weerwil met de haar nog steeds toegepaste instructies slechts leiden door 1 factor zijnde de afwezigheid van een recent arbeidscontract.

Kortom, in plaats van zich te laten leiden door een geheel van elementen (onredelijk lange wachttijd van meer dan 4 jaren én de volledige integratie (kennis landstaal, gediplomeerd als verpleger (= knelpuntberoep), ...) stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat de verzoeker faalt door geen recent arbeidscontract voor te leggen.

Nochtans stellen de instructies inderdaad dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich ook dienen te leiden door de competenties, het werkverleden, de werkbereidheid, de sociale banden, de kennis van de landstalen,

De instructies stellen hieromtrent immers het volgende:

"Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor, maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen.

Onderstaande feitelijke elementen worden door de minister of zijn gemachtigde in het onderzoek weerhouden, naast de eerder genoemde voorwaarden:

'Sociale banden in België. De schoolloopbaan en inburgering van de kinderen.

'Kennis van één van de landstalen, of alfabetiseringscursussen gevolgd hebben.

• Werkverleden en werkbereidheid, beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod, o. m. inzake knelpuntberoepen, uitzicht hebben op werk en/of de mogelijkheid hebben om in het eigen levensonderhoud te voorzien.

In voorkomend geval, houdt de minister of zijn gedelegeerde rekening met het advies van de lokale besturen of een daartoe erkende dienst voor één of het geheel van de genoemde elementen.

Uit lezing van verzoekers documenten blijkt dat hij wel degelijk aantoont dat er een geheel van elementen voorligt waaruit de duurzame lokale verankering blijkt. Hij legde ondermeer bewijzen van tewerkstelling, kennis van de landstaal en stage-ervaring voor.

De Dienst Vreemdelingenzaken wijst verzoekers verzoek tot verblijfsmachtiging evenwel af omwille van 1 factor zijnde de afwezigheid van een recent arbeidscontract.

Hiermee past het in weerwil tot wat het beweert te doen niet de instructies toe waarvan het verzekert deze nog steeds te zullen toepassen binnen de discretionaire bevoegdheid die de Staatssecretaris terzake heeft.

4.4.

Met andere woorden de Dienst Vreemdelingenzaken kan de beslissing derhalve niet correct hebben gemotiveerd aangezien het duidelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken essentiële elementen in het administratief dossier niet beoordeelde zoals de onredelijk lange duur van de regularisatieperiode in combinatie met de lange asielprocedure én het geheel van elementen dat de duurzame lokale verankering aantoont.

4.5.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen."

2.2. In zijn repliekmemorie volhardt verzoeker in zijn middel.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de

Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.4. Er zijn meerdere “*algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur*.” Aangezien verzoeker enkel de zorgvuldigheidsplicht opwerpt, gaat de Raad er van uit dat verzoeker enkel de schending van dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur beoogt op te werpen. Alleszins kan verzoeker niet van de Raad verwachten dat hij uit het betoog van verzoeker de algemene beginselen van behoorlijk bestuur distilleert die verzoeker op het oog heeft. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn

2.5. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.6. De Raad dient op te merken dat in de aanhef van de bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: “*Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.*” Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de “*instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet*” gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.7. Ter terechtzitting bevestigt de verwerende partij dat met de “*instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet*” bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009), dat deze tijdelijk gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) en heden nog consulteerbaar is op de website van het Vlaams Minderhedencentrum (www.vmc.be).

2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 op zijn zaak niet betwist.

2.9. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van criterium 2.8. B. van de instructie van 19 juli 2009. Dit criterium luidt als volgt: “*B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.*”

2.10. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat *“Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een recent, behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een attest van gelijkwaardigheid van een buitenlands diploma, een inschrijving bij de VDAB als werkzoekende dd. 21.05.2007 en een attest van deelname aan de trajectbegeleiding van de VDAB dd. 22.10.2007 toe. Daarnaast haalt betrokkene in zijn aanvraag en actualisatie ook aan dat hij - indien hij geregulariseerd is - zou kunnen tewerkgesteld worden in de medische sector en dat hij reeds een werkervaring heeft als uitzendkracht in het Sint-Jozef te Gent waarvoor hij geen bewijzen aanlevert. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontracten zijn.”*

2.11. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij geen arbeidscontract heeft overgemaakt. Met de herhaling van zijn in zijn verblijfsaanvraag aangehaalde argument dat hij een gediplomeerd verpleger is en dat hij onmiddellijk kan tewerkgesteld worden indien hij gemachtigd zou worden tot verblijf en zijn uitleg waarom hij geen arbeidscontract kan overmaken, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorg-vuldige wijze is genomen.

2.12. Waar verzoeker opwerpt dat de bestreden beslissing geen toetsing uitvoert met betrekking tot de andere criteria van de instructie van 19 juli 2009 dient de Raad net als de verwerende partij vast te stellen dat verzoeker in de actualisatie van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging van 14 december 2009 geen enkel criterium aanstipte op grond waarvan hij meende in aanmerking te komen voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging. Blijkens de bestreden beslissing is de verwerende partij dan maar zelf overgegaan tot de beoordeling van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van het criterium van de instructie van 19 juli 2009 waarvoor verzoeker, rekening houdend met de elementen die zijn zaak kenmerken, in aanmerking zou kunnen komen, namelijk criterium 2.8.B. De Raad acht deze benaderingswijze van de verwerende partij geen schending van de in het middel opgeworpen bepalingen en beginsel.

2.13. Verzoeker klaagt zich over het feit dat de verwerende partij zijn zaak niet getoetst heeft aan criterium 1.2. van de instructie van 19 juli 2009. Dit criterium luidt als volgt: *“Vreemdelingen met een onredelijk lange asielprocedure van 4 jaar (families met schoolgaande kinderen) of 5 jaar (alleenstaanden, andere families), waarbij procedure voor de Raad van State en/of een regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure wordt meegerekend. Deze situatie betreft de vreemdeling van wie de asielprocedure, aangevuld met de duur van het annulatieberoep tegen de beslissing van de asielinstanties bij de Raad van State en/of de procedure van onderzoek van de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend tijdens of na de asielprocedure, reeds minstens 5 jaar duurt of 5 jaar geduurd heeft, omdat de Raad van State (asielaanvraag) of de Dienst Vreemdelingenzaken (verblijfsaanvraag) binnen die periode geen beslissing genomen heeft. Het annulatieberoep bij de Raad van State of de verblijfsaanvraag in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet moet, hetzij nog hangende zijn, hetzij afgesloten zijn na 18 maart 2008 [datum van het regeerakkoord]. De verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet ingediend zijn voor 18 maart 2008. De termijn van vijf jaar wordt teruggebracht op vier jaar voor de vreemdeling die één of meerdere kinderen ten laste heeft en onderhoudt, die regelmatig schoollopen in het kleuter, lager, secundair en/of hoger onderwijs tijdens de duur van de asielprocedure en/ of tijdens de periode van verblijf volgend op de asielprocedure. De termijn in het kader van een procedure artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis vreemdelingenwet volgend op de asielprocedure (of op de asielprocedure en Raad van State procedure) wordt enkel meegerekend indien de aanvraag binnen de vijf maanden na de definitieve beslissing door de asielinstanties of de Raad van State werd ingediend. De termijnen van vier of vijf jaar bevatten ook alle wettelijke termijnen voor het indienen van een beroep ten aanzien van een negatieve beslissing betreffende de asielaanvraag. De termijn tussen de datum van de betekening aan de betrokkene van de definitieve beslissing betreffende zijn asielaanvraag en deze waarop eventueel een aanvraag artikel 9,3 en/of art. 9bis vreemdelingenwet werd gedaan, wordt eveneens meegeteld, evenwel beperkt tot twee maanden. De derde paragraaf en de laatste paragraaf onder ‘1.1’ zijn ook hier van toepassing.”*

2.14. Blijkens het administratief dossier is verzoeker alleenstaand. Dit houdt in dat verzoeker een onredelijke lange asielprocedure van vijf jaar moet doorlopen hebben waarbij de procedure voor de Raad van State en/of een regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure wordt meegerekend. Aangezien verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend op 1 september 2006 kan hij slechts genieten

van criterium 1.2. van de instructie van 19 juli 2009 voor zover de bestreden beslissing zou getroffen zijn na 1 september 2011. Dit is in casu niet het geval. Verzoeker lijkt dit zelf te beseffen wanneer hij stelt dat hij een procedure van “*net meer dan vier jaar*” gekend heeft. Ook al verwijst de bestreden beslissing enkel naar de duur van verzoekers asielprocedure en wordt er geen rekening gehouden met de duur van de behandeling van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker geen belang heeft bij zijn kritiek.

2.15. Verzoeker verwijst tevens naar de toepassing van criterium 2.8. van de instructie van 19 juli 2009. Aangezien de bestreden beslissing reeds toepassing maakt van criterium 2.8. B. van de voormelde instructie gaat de Raad er van uit dat verzoeker doelt op de toepassing van criterium 2.8. A. van deze instructie. Dit criterium luidt als volgt: “*Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde. Volgende vreemdelingen komen in aanmerking: A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.*”

2.16. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker een betoog houdt inzake het voldoen van de voorwaarde inzake duurzame lokale verankering, maar verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat de vreemdeling dient aan te tonen dat hij voldoet aan de volgende cumulatief gestelde voorwaarden:

“ voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt;*

** En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”*

2.17. Aangezien verzoeker in het Rijk verblijft sedert september 2006 kan hij slechts in september 2011 in aanmerking komen voor de toepassing van criterium 2.8. A. van de instructie van 19 juli 2009. De Raad dient derhalve wederom vast te stellen dat verzoeker geen belang heeft bij zijn kritiek.

2.18. Concluderend dient de Raad te stellen dat verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging heeft ingediend op 31 december 2007 die hij na een aanvulling in september 2008 actualiseerde op 14 december 2009. Zoals reeds eerder gesteld betwist verzoeker de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 op zijn zaak niet. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn actualisatie van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging geen enkel criterium van de instructie van 19 juli 2009 aanstipte op grond waarvan hij meende in aanmerking te komen voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging. Blijkens de bestreden beslissing is de verwerende partij dan maar zelf overgegaan tot de beoordeling van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van het criterium van de instructie van 19 juli 2009 waarvoor verzoeker, rekening houdend met de elementen die zijn zaak kenmerken, in aanmerking zou kunnen komen, namelijk criterium 2.8.B. Verzoeker hekelt in zijn verzoekschrift het feit dat de verwerende partij niet de toepassing van andere criteria van de instructie van 19 juli 2009 is nagegaan maar uit het hierboven gestelde blijkt dat hij niet voldoet aan deze criteria en dat hij derhalve geen belang heeft bij zijn kritiek. Verzoeker is de overtuiging toegedaan dat de combinatie van gegevens die zijn zaak kenmerken aanleiding diende te geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging, maar hiermee toont hij niet aan dat de verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid, waarbij de instructie van 19 juli 2009 als gedragslijn geldt, op een kennelijke onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft toepast op zijn aanvraag om verblijfsmachtiging door deze ongegrond te verklaren.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA